

Качилъ се той на коня, замахалъ съ крака, вирналъ глава и гордо-гордо потеглилъ. Не изминалъ много, а настрѣща му единъ говедаръ съ говеда. Спрѣли се.

— Добъръ день, байо, подхваналъ първо говедара, какъ си, добръ ли си?

— Благодаря на Бога, добръ съмъ; а ти какъ си?

— И азъ сжщо....

— Дай Боже, радвамъ се....

— Слушай, съгласенъ ли си, да направимъ мѣнежъ? Ще ти дамъ за коня едно едро и добръ уоено теле.

— Хубаво, казалъ селянина и далъ коня за теле.

Подкаралъ той телето и весело си затананикалъ една сладка пѣсенчица. Едно слѣдъ друго срѣщалъ въ пѣтя си хора, съ които и правилъ мѣнежъ. Телето смѣнилъ за овца, овцата за — прасенце, прасенцето — за гжска, а гжската — за една нова и хубава иглянка.

— Славенъ подаръкъ ще занеса на жена си, говорилъ той на себе си. Колко много ще се зарадва тя, като ѝ занеса тази иглянка! А какъ хубаво ще ѝ стои тя на коситѣ. А какъ ще ѝ краси тя главата! О, прѣдставлявамъ си, просто прѣлестъ! И при тѣзи мисли той билъ упоенъ отъ радостъ.

Най-сетнѣ стигналъ селянина благополучно въ село и силно се забързалъ къмъ кѣщи, за да види обичната си жена часъ по-скоро и да я зарадва съ скѣпия подаръкъ. Толкозъ бързъ билъ той, че не се стѣрпѣлъ даже да влѣзе прѣзъ пѣтнитѣ врата, които били залостени, а се прѣхвърлилъ прѣзъ плета. При прѣскачането, кой знае какъ, изтървалъ иглянката.